

2023. május 1., hétfő – Mt 13,54-58

„Honnan van ennek ilyen bölcsessége és a csodái? Nem az ács fia ez? Anyját nem Máriának hívják, és a testvérei nem Jakab, József, Simon és Júdás? Nincs itt nálunk minden nővére? Honnan vette hát mindezt? És megbotránkoztak benne. Jézus pedig azt mondta nekik: »Nem vetik meg a prófétát, csak a hazájában és a saját házában.« Nem is tett ott sok csodát a hitetlenségük miatt.”

Jézus az otthoni zsinagógában is mondta az Istenről megtudott-megtapasztalt jó hírt, újságot – vélhetően ugyanazt, amit máshol is, azaz, hogy Isten nem félelmetes büntető úr, hanem szerető Apa. Ez az új Istenkép elcsodálkozást és meghökkenést váltott ki a földijeiből: Honnét a bátorság, hogy szembeforduljon a hagyományos – és tanult szakemberek által hirdetett – tanítással? A szemet-szemért megtapasztalt világában miért akarja „pont ez”, a közülünk kinőtt senki megmondani, hogy milyen az Isten? És hogy miként viselkedjünk mások felé? Hát ez felhőborító, de mi nem ülünk fel ennek a szélhámosságnak!

Még egy fontos pontja a jelenetnek, hogy Jézus prófétaként szólt magáról. Azaz olyasvalakiként, akinek az a dolga, hogy megmondjon valamit Izraelnek, a népnek; olyasmit, amit senki más nem volt képes megmondani. Megmondani – tekintet nélkül a maga félelmeire, érdekeire –, még ha beledöglük is.

A felháborodásnak, megvetésnek, bizalmatlanságnak egyenes következménye a hitetlenség. És így a hit erejéből jövő csodák, „erőtettek” is elmaradtak.

Ez ránk is ugyanúgy áll: ha mi nem úgy élünk, nem bízunk az Atya szeretetében, és egymásban, nem lesznek csodák, mi is tönkremegyünk, és mellesleg az egész világ is beledöglük. „Nincs más út, csak az Isten útja”, éneklük az István a király-ban. Ezt kell nekünk jól értenünk és megfogadnunk.

Bajnok László, Budapest